

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 14. Literæ Ivonis Carnotensis de Investitura.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

gatis, ut, si necesse fuerit, auxilium nobis & patriæ unanimes ferant. Illud etiam ea qua par est reverentia vestræ Pietati suggerimus; si Decretum nostrum confirmetis, si deinceps ab ipsius crudelissimi Tyranni & Legatorum ejus literis, colloquio, muneribus abstinueritis, nos, sicut decet, filios & fideles servos habebitis. Si vero, quod absit, aliam viam tenueritis, nos invitos, propitius sit nobis Deus! a vestra obedientia repellatis. Hujus comminationis acerbitate non obstante Papa, epistola vigesima Octobris data, Decreta Concilii Viennensis confirmavit.

§. XIV.

Literæ Ivonis Carnotensis de Investitura.

Cum Joceranus Archiepiscopus Lugdunensis eodem anno Concilium Ansæ celebrandum indixisset, in quo de causa Fidei & Investituræ ageretur, atque Daimbertum Archiepiscopum Senonensem ejusque Suffraganeos advocasset, parere recusarunt, data epistola, quam nomine totius provinciæ Ivo Carnotensis scripsit in hunc modum. Nusquam Patrum nostrorum sanxit auctoritas, ut primæ Sedis Episcopus Episcopos, extra provinciam suam positos, ad Concilium invitare possit, nisi hoc aut Apostolica Sedes imperaret, aut aliqua

Q 5

Eccle-

Sæcul. XII.
A.C. 1112.

to. 10. Cons.
p. 786.

ep. 236.

Sæcul. XII. *Ecclesia subjecta in causis, quæ in sua pro-*
A.C.1112. *vincia componi non possint, ad primam*
Sedem appellaret. Ad hoc probandum
auctoritatem Pontificum affert, & prose-
quitur:

Præterea, quia in hoc Concilio de In-
vestiendi jure deliberare vobis propositum
est, pudenda Patris vestri nudabitis, quæ
pallio post dorsum demisso velare debere-
tis. Quod enim ad vitandam populi strag-
em paterne in se admisit Summus Ponti-
fex, coegit necessitas, non approbavit vo-
luntas. Nam istud inde constat, quod, post-
quam evasit periculum, us quibusdam ex
nobis scripsit, jussit quod ante jusserat,
& prohibuit quod prohibuerat, quamvis
urgente periculo nefandas literas scribi
permiserit. Sic Petrus trinam negatio-
nem trina confessione purgavit. Sic Mar-
cellinus Papa deceptus ab impiis coram
Idolo tibus obtulit, & tamen Fratribus
eum judicare non ausis, post paucos dies
coronam Martyrii accipere meritus est. ()*
Deo id permittente lapsi sunt Sancti &
Summi viri, ut ex casu majorum discant
timere minores, casum vitent, vel si ceci-
derint, cito resurgant.

Quod si Papa necdum illo rigore, quem
meretur, in Regem Germaniæ animadver-
tat,

(*) Istud illa ætate, deficiente Arte Critica,
 sine examine credebatur.

tat, credimus, eum bono consilio rem dif-
ferre, juxta sententiam quorundam Do-
ctorum, qui affirmant, subeundum esse mi-
nus periculum ad evitandum majus. Hic
 Ivo longum contextum ex Libro III. S. Augustini contra Parmenianum affert, ubi S. Pater dicit, quod sana Ecclesie Disciplina suadeat, Anathematis fulmen solummodo in privatos esse intorquendum, & quando nullum Schismatis esset periculum; quando vero, qui reus est, tanta valeret auctoritate, ut populum in suas partes trahere possit, vel totus peccasset populus, nullum remedium superesse, quam ut omnes coram Deo gemant. Tum prosequitur: *Ceterum non videtur nobis expedire, ut ad vestrum Concilium nos conferamus, ubi accusatos damnare non possumus, quia nullius hominis iudicio subiecti sunt. Præcipit nobis Salvator Mundi, obedire illis, qui præsumunt, etiamsi similes essent Pharisæis, si modo bene doceant, ut ut male faciant. Itaque Sacerdotii opprobrium tegendum est, ne risum inimicis nostris moveamus, & dum volumus Ecclesiam ædificare, eam destruamus. Credimus, nos venia dignos esse, si Papa famam linguis nostris lacerare nolimus, & filiali cbaritate dissimulemus, quod Regi Germaniæ invitus indulget. Non enim prævaricator est Legis, qui in eam delinquit fallente subreptione vel impellente necessitate,*

Sæcul. XII.

A.C. 1122.

III. contr.

S. Parm. c. 2.

De Ufu Ex-

communica-

tionis.

Sæcul. XII.
A.C. 1112.

cessitate, sed qui legem impugnat studiose, & delictum suum non curat agnoscere. Quin etiam Papæ factum laudamus, quod imminente calamitate populi non nullo vulnere suo se tantis periculis voluit obijcere, ut majoribus morbis posset paterna Charitate subvenire. Nec ipse primus, nec solus pro diversitate temporum Divinorum præceptorum Dispensator factus est.

Postremo, quidam male Investituram Hæresim vocant, cum Hæresis non sit nisi error in Fide. Nam Fides & error ex corde procedunt, investitura vero illa, de qua tantus est motus, in solis est manibus dantis & accipientis. Ad hæc, si Investitura ista Hæresis esset, ei renunciando sine peccato ad eam redire non posset. Videmus autem in partibus Germaniæ & Gallicæ multos spectatissimos viros, isto nævo per satisfactionem purgato, pastorales Virgas reddidisse, & de manu Apostolica damnatas prius Investituras recepisse; quod Summi Pontifices minime fecissent, si in tali Investitura Hæresim latere cognovissent. () Cum ergo ea, quæ æterna Lege sancita non sunt, sed pro honestate & utilitate*

(*) Ivo Carnotensis hic dicere velle videtur, Investituram a nemine, nec a Summo Pontifice accipiendam esse, in illo forsan sensu quod Gratia Ordinis a solo Spiritu S. conferatur.

litate Ecclesie instituta vel prohibita ad ^{Sæcul. XII.}
 tempus differuntur, non prævaricatio, sed ^{A.C. 1112.}
 laudabilis & saluberrima dispensatio est.

Si quis vero Laicus ad hanc prorumpit insaniam, ut credat, se Virgam tradendo tribuere posse Sacramentum vel rem Sacramenti Ecclesiastici, illum prorsus iudicamus Hæreticum, non propter investituram manu datam, sed propter præsumptionem Diabolicam. (*) Si congrua rebus nomina dare volumus, dicendum, quod
 Inve-

(*) Hic ex ore Iyonis Carnotensis damnantur omnes Protestantes, qui cum ipsi sine Successione Episcoporum, a quibus legitime vocari potuissent, sine Ordine, sine Gratia, putant tamen, se suis Prædicantibus vel Pastoribus vocationem & legitimam Potestatem dare posse. Imo non nulli fatentur, se omnia ista, omnium temporum usu & auctoritate consecrata, abrogasse. Audias enim Protestantem Fleurii Interpretem dicentem *in præf.* Von Anfang waren alle Bischöfe oder Presbyters gleich. Item Mosheimium & Windheimium in dem allgemeinen Kirchenrechte der Protestanten: Von Anfang waren keine Bischöfe; Wir haben sie weggeworfen &c. Sed ridendi sunt homines præiudiciis occæcati. Audiamus potius testimonium S. Ignatii, viri Apostolorum ætati proximi, in *Epist. ad Trallenses* dicentis: Episcopum vereantur, tanquam Patris imaginem, Presbyteros tanquam Dei Senatim & Apostolorum societatem, si hos auferas nulla erit

Sæcul. XII. *Investitura a Laico data, alieni juris usur-*
 A.C. 1112. *patio sit, & Sacrilega præsumptio, qua*
 Dispensatio *pro libertate Ecclesiæ, salvo pacis vinculo,*
 rationabilis. *si fieri potest, funditus abscindatur. Ubi*

Ap. Ivon.
 ep. 37.

sine Schismate auferri non potest, modeste
reclamandum est & differendum reme-
dium. Archiepiscopus Lugdunensis da-
 to ad hanc Ivonis epistolam responso,
 præcipue extollit Jus sui Primatus, vi cu-
 jus se omnes Episcopos omnium provin-
 ciarum Lugdunensium convocare posse
 affirmat, quin tamen ideo ipsis conqueri
 liceat, quod extra provincias suas tra-
 hantur. Fatetur Investituram in se ipsa
 Hæresim non esse, sed dicit, Hæresim in
 eo sitam, si quis Investituram rem licitam
 esse contendat.

Ivo Carnotensis similem epistolam
 dedit ad Henricum Abbatem ad S. Joan-
 nem d'Angeli, qui ejus mentem de Inve-
 stiendi jure exquisierat. *In ea approbo,*
inquit, & confirmo, quantum possum, Gre-
gorii & Urbani Pontificum Sententiam,
& quaecumque nomen huic Usurpationi
conveniat, Schismaticam existimo opinio-
nem

erit Ecclesia &c. & in Epistola ad Philadel-
 phios: *Unum Altare sicut unus Episcopus cum*
Presbyteris. Iterum, in ead. ep. uniti estote
Episcopo, Presbyteris, & Diaconis. Ex quibus
clare cognoscimus Episcopum a Presbyteris fuisse
diversum.

nem illorum, qui Investituram defendere conantur. *Istud vero non sic accipiendum, quod Pontificem reprehendam, qui mihi scripsit, invitum se fecisse, quod fecit, eandemque sibi, quæ prius, constare sententiam. Puto igitur, eum per literas familiares & Charitate plenas monendum esse, ut se ipsum judicet, & facta retractet. Si faciat, agemus Deo Gratias, & tota Ecclesia nobiscum letabitur. Si Pontificis morbus sanari nequeat, nostrum non est iudicio in eum agere, cum Evangelium nobis præcipiat, ut illis, qui in Cathedra sedent, obediamus, & seditiones ad eos pellendos commovere prohibeat. Si quid jubeant Evangelio adversum, non obediamus, sequentes exemplum S. Pauli, qui S. Petro Præposito suo in faciem restitit. Ubi enim humana iudicia deficiunt, Divinam Misericordiam pro illis invocemus, qui Schismate involuti ab Ecclesiæ gremio discesserunt.*

In eundem sensum Ivo Brunoni Archiepiscopo Trevirensi scripserat. *Oculis nostris conspicimus, inquit, collidi Regnum & Sacerdotium, præcipua Ecclesiæ Christianæ fulcra. Nobis vero omnibus incumbit, nihil non agere, quo ea, sive membra corrupta ressecando, sive mitiora remedia applicando, iterum uniamus. Nam in tantis periculis non sola rigoris via tenenda est, sed etiam aliorum infirmitati*

ep. 114.

Sæcul. XII.
A.C. 1112.

Sæcul. XII.
A.C. 1112.

mitati aliquid dandum agendum est nobis, quod tempestate jactati solent, cum mercium partem projiciunt, ut reliqua servant. Ita Charitas infirmis infirma & omnibus omnia fit. Privati Pastorum suorum facta non damnent, si illi, salva fide & morum puritate, humani aliquid patiantur, vel ad conservandam ovium suarum vitam in errorem rapiantur.

§. XV.

Geofridus Vindocinensis Papam arguit.

At turbulentioris ingenii fuit Geofridus Abbas Vindocinensis, qui de causa Investituræ Paschali Papæ scripsit in hunc modum: Si Papa, in Catbedra SS. Apostolorum sedens, se factis contrariis beatorum ipsorum sorte privavit, ipse primus ea emendet, & tanquam alter Petrus flendo delet. Si mortis metu peccavit, non ideo habet, quo erratum excuset, potius enim mori debebat, & sic ad immortalitatem eluctari. Si obtendit, non propria, sed filiorum suorum mortis timore ad lapsum se fuisse impulsus, vana est excusatio, cum eos non modo non servaverit, sed etiam eorum Saluti impedimentum posuerit. Nullum enim Sanctorum Virorum exemplum suppetit, quod nos mortem, proximo nostro utilem, nosque ipsos recta & per compendium ad gaudia aterna deducentem

i. ep. 7. p. 13.